

Quadern de cultura

La Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat valenciana ha presentat les seues expectatives educatives per al curs que comença. Cada any se segueix amb més interès el procés d'introducció del valencià a l'escola, el qual és responsabilitat del govern autònom. Les dades creixents en relació amb la implantació de la llengua com a assignatura i l'anunci d'una campanya de difusió que ha de promoure'n l'ús no amaguen les limitacions polítiques de la generalització del català com a llengua d'aprenentatge i de cultura. Unes dificultats en les quals la societat no pot oblidar la part que correspon a ella mateixa.

La llengua és cosa nostra

**Les previsions
educatives de la
Generalitat i la
normalització del
valencià a l'escola**

El periodista viu en una contradicció estranya. Es passa la vida criticant la seua gestió i mai no deixa de trobar-lo simpàtic. Cebrià Ciscar, el conseller de Cultura de la Generali-

Adolf BELTRAN

tat valenciana, té al seu càrrec un dels departaments que més interessa els nacionalistes valencians. I els nacionalistes valencians no estem ni poc ni gens d'acord amb l'Estatut d'Autonomia i la Llei d'Us i Ensenyament del Valencià que el seu partit, el PSOE, ens ha aprovat. Ell juga dins els marges que la

normativa legal permet i, a nosaltres, ens agradaria que ho fes amb més gosadia i profunditat. El que ningú no li pot discutir és la persistència en la línia que s'ha dibuixat en el camp lingüístic. (L'apartat cultural és tota una altra cosa, més infravalorada).

Una persistència, la seua,

calendari escolar clar i el desenvolupament d'una política d'inversions en infraestructura que permeta tenir renovat el 70% del sistema educatiu al País Valencià per a l'any 1987.

En la reunió de premsa es van posar sobre la taula algunes dades interessants. 433.025 alumnes de Pre-escolar, EGB, i Educació Especial estudien en 1.197 centres públics, amb un total de 14.314 unitats docents. Altres 288.917 alumnes d'aquestes mateixes àrees estudien en 709 centres privats, amb un total de 7.064 unitats docents. Fets els càlculs, les xifres situen en prop de 31 la mitjana de alumnes per unitat en l'ensenyament públic i en 40 alumnes per classe en l'escola privada. Si a això afegim que la majoria dels 12.928 alumnes en què s'ha previst l'increment respecte al curs passat s'inclinen pels centres públics, haurem de concloure que l'escola pública està guanyant alguna batalla al País Valencià. I l'administració autonòmica en té una responsabilitat important. Una administració que afirma als periodistes la voluntat d'anar incorporant els pressupostos del moviment de renovació pedagògica a l'ensenyament.

La presència del català a l'escola, amb les xifres de la Conselleria a la mà, té

que voldríem més llarga i oberta a altres camins.

El passat dia 7, Ciscar féu la presentació a la premsa de la seua política educativa de cara al curs que ara comença. *Un rep-te*, en paraules seues, per al qual s'ha plantejat uns quants objectius: l'escolarització de tota la població en edat estudiantil i la màxima qualitat de les condicions d'aquesta escolarització, l'elaboració d'un

dues cares ben diferenciades. D'una banda, l'ensenyament del valencià cobreix el 71% de l'ensenyament públic i el 62% del privat en el nivell d'EGB. En BUP hi ha cobert el 70% en la pública i el 26% en la privada (on s'introdueix progressivament al llarg de tres cursos). Pel que fa a FP, es tracta del 82'6% en la pública i del 97'69 en la privada. D'altra banda, només el 2% de l'ensenyament de les matèries docents es fa en valencià. Dada, aquesta darrera, que fa reflexionar.

I el conseller ho explica així. Per a ensenyar en valencià són necessaris professors. Més concretament, és necessari que els professors dels centres siguin capaços de fer-ho. Es calcula que en tres anys hi haurà 10.000 professionals de l'ensenyament que hauran fet els cursos de reciclatge. Aleshores hi haurà les condicions materials per a fer possible l'ensenyament generalitzat en valencià. Però la iniciativa ha de partir dels centres, dels pares i els professors. La Conselleria pot incentivar-la, mintjant

campanyes i actuacions específiques, però no fer-la obligatòria. Heus ací el problema, la greu mancança legislativa que impedeix que la nostra llengua siga present a les escoles igual que ho és el castellà, sense necessitat de demanar opinió a ningú. Un problema que només pot suplir-se amb la pressió social en favor de la llengua.

No crec que, a aquestes altures, espere ningú que el PSOE mobilitze les bases en aquest sentit. Ni ho pot fer ni li interessa. És cosa nostra, de tots aquells qui

critiquem l'actuació insuficient o negativa de les institucions, de tots aquells qui entenem la normalització de la llengua com un dret cívic i no com una concessió. Aquest és el joc.

Per als qui en algun moment pugen haver pensat que el paper del nacionalisme es va acabar amb la gloriosa època reivindicativa, és convenient recordar que les circumstàncies obliguen al manteniment d'alternatives i a la construcció d'un compromís quotidià més seriós i eficaç que el d'aleshores.

Concedits els premis Ciutat de Sueca

Manuel S. JARDI

La ciutat de Sueca visqué el passat dia 6 l'acte de lliurament dels premis culturals que convoca l'Ajuntament, amb la presència de Joan Fuster, Raimon, i representants de la Generalitat.

El Premi de Pintura Pintor Clarós, en l'onzena edició, fou concedit per Jean Pierre Olivier, José Garneria i José Jiménez de la Iglesia a Empar Berenguer, de València. El guardó corresponent a artistes locals fou per a Isabel Messeguer, de Sueca.

El jurat del premi de literatura Joan Fuster, integrat per Alfons Llorenç, Lluís Garrigós i Rodolf Sirena, el concedí a Miquel López Crespí, de Mallorca, pel llibre *Res no canviarà*.

El Premi Mestre Serrano de composició musical fou guanyat per Vicent Marqués i Marí, de Sueca, per la seua composició *Plena de seny*.

Divuit grups de teatre a Alacant

Elena VALOR

Grupos com El Tricicle, el Teatre de la Ribera, el Centro Dramático Nacional o Dagoll-Dagom, entre molts altres, són els protagonistes de setze dies de teatre intensiu que van començar dimecres 4 de setembre i duraran fins el 23. Es tracta del Cinqué Encontre de Teatre a la

Ciutat d'Alacant, organitzat per l'Ajuntament.

Divuit grups dels més destacats en tot l'àmbit estatal han fet esdevenir Alacant un gran escenari.

Excepte el Centro Dramático Nacional, amb *La vida del rey Eduardo II de Inglaterra*; La Cazuella, d'Alcoi, i Akelarre, amb *Las Troyanas*, totes les

obres es faran en llocs públics i de forma gratuïta.

El Tricicle, amb l'obra *Manicòmic*; el Teatre de la Ribera, amb *Trifulca en Venecia*, *Espacio Cero* que el dissabte va a posar en escena *La Mandràgora*, el conegut mim Stewy o el grup Jàcara, han omplert les places i els carrers dels barris on actuvaven.

El dissabte 15 Albert Vidal protagonitzarà una de les obres més avantguardistes d'aquest Cinqué Encontre, *El hombre urbano*,

i el mantindrà a l'esplanada d'Espanya durant trenta hores seguides.

El programa segueix amb *De perdidos al río*, a càrrec de Producciones Malvarrosa; *Sentencia aplazada*, del grup Antares; *Los Milagros de Nuestra Señora*, del Teatro del Príncipe; *Un día sin risas, un día perdido*, del Teatro de los Vientos, i tres peces fortes per acabar els dies 20, 21 i 23: El Globo, La Cazuella d'Alcoi i Dagoll-Dagom, amb *Glubs*.